

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens den nugældende Paragraf 184 i almindelig borgerlig Straffelov ved Skrifter kun rammer den, der har offentliggjort dem, medtager den her foreslaaede ny Affattelse ogsaa dem, der falholde, sælge, uddøle eller paa anden Maade udbrede utugtige Skrifter; altsaa navnlig Boghandlere og Kølportører, der udbrede slige Skrifter, hvad enten dette sker aabenlyst ad den almindelige Boghandels Wei eller hemmeligt ved Tilsendelse i Luften, Konvolut eller ved Tilbud underhaanden paa Gader eller offentlige Beværtningsteder eller hvilket som helst anden Maade. Som Middel til at hæmme det i Svang gaaende Uvæsen med slige Skrifter er dette en Bestemmelse af største Betydning og sikkert af langt større praktisk Nytte end Ansbaaret for Publikanten af Skriftet. Der er formentlig ingen Ubillighed i at forlange, at de, der forhandle eller udbrede Skrifter, skulle kjende saa meget til deres Indhold, som nødvendigt er for at bedømme, om de falde ind under de her givne Forbud.

Medens den nugældende Paragraf 184 i almindelig borgerlig Straffelov kun rammer utugtige Skrifter, medtager den her foreslaaede nye Paragraf ogsaa "Tale, offentlig eller for en større Kreds". Det Synspunkt, fra hvilket der sættes Straf for Publikanterne af utugtige Skrifter, fører konsekvent til ogsaa at sætte Straf for Tale af lignende Bessaffenhed, naar den er henvendt til Offentligheden i Almindelighed eller dog til større Kredse af Personer.

Den nugældende Paragraf 184 bruger kun Betegnelsen "utugtigt Skrift" for at karakterisere det her omhandlede Delikt. For at tilkjendegive, at det ikke fordrer, at Skriftet i dets Helhed skal kunne siges at have en utugtig Tendents, men at det er nok, at enkelte Partier af det eller Ytringer i det ere utugtige, samt for at forhindre, at en altsor suæver Opfattelse af det i og for sig noget ubestemt Udtryk "utugtigt" skal gjøre sig gjældende i Retsaanvendelsen, betegner den her foreslaaede nye Paragraf Forbrydelsen ikke blot som "Fremstillinger af utugtige Handlinger", men ogsaa som "Ytringer, der skjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandfælige Ophidselse". Hermed er formentlig paa den ene Side det for den almindelige Sædelighedstilstand skadelige i Handlingen tilfrækkeligt fremhævet, og paa

den anden Side det fornødne Raaderum sikret Videnskab og Kunst. Det maa naturligvis afgjøres af Retterne i hvert enkelt Tilfælde, om Ytringerne efter en objektiv Dom maa skjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandfælige Ophidselse, og det kan ikke være Meningen, at Strafbarheden skulde afhænge af, at det bevises trods Bedkommendes Benægtelse, at hans Willie subjektivt har været rettet herpaa.

Det sidste Punktum i den her foreslaaede nye Paragraf rammer den samme Forbrydelse, som omhandles i det første Punktum, naar den beqaas ikke i Ord eller Skrift, men ved Udbildninger; Affattelsen af den tilsvarende Bestemmelse i den nugældende Paragraf 184 er for snæver, da den ikke rammer den, som direkte for en større Kreds af Personer fremstiller utugtige Handlinger, f. Ex. ved i deres Nærværelse at aftegne saadanne paa en Table eller deslige.

Endvidere er det anset for rigtigt at optage en Bestemmelse rettet mod den, som ved Skrift eller Tale, offentlig eller for en større Kreds, opfordrer til eller beforder i Kjønnsforholdet usædelige Handlinger, saasom ved at give Anvisninger eller Raad eller ved at tilbyde Hjælpemidler eller deslige. I nogle Tilfælde vil et saadant Forhold kunne rammes efter de almindelige Regler om Meddelagtighed eller efter Reglerne om Rufferi eller deslige, med en højere Straf, end den her foreslaaede Paragraf hjemler, men i overmaade mange Tilfælde vil man efter den gjældende Lovgivning ikke kunne komme til nogen Straf for et saadant Forhold. Da imidlertid offentlige eller til større Kredse rettede Opfordringer eller Anvisninger til kjønsligt usædelige Handlinger, selv om disse ikke ere strafbare for deres Bedkommende, som foretage dem, bør hjemfalde til Straf efter det samme Synspunkt, som ligger til Grund for de øvrige Bestemmelser i denne Paragraf, er en Tilkjendegivelse herom anset nødvendig i den her foreslaaede nye Paragraf. At Straffebestemmelsen maa indskrænke sig til Usædelighed i Kjønnsforholdet og ikke kan rettes paa Usædelighed i Almindelighed, behøver ingen nærmere Begrundelse.

Foruden at den foreslaaede nye Paragraf ved en sudførligere og tydeligere Affattelse søger at ramme flere for den almindelige Sædelighedstilstand skadelige Handlinger end